

1) Næblæggelsen af en Deel af Kjøbenhavns Fæstning;

2) Forlængelsen af Demarcationsfervituten ud over den Tid, da dette kræves for Hovedstadens Forsvar;

3) Anvendelsen af de Grunde, som blive til Raadighed, naar Fæstningen er nedlagt.

ad 1) Hvad angaaer Næblæggelsen af en Deel af Hovedstadens Fæstningsværker, da har Regjeringen allerede i 1860 om den Sag tilfjendegivet samme Hensigt ved et Forslag, som maatte føre til samme Resultat, har siden tildeels handlet, som var Hensigten fuldkommet, ved at tillade Voldens Gjennembrudning, Communehospitalets og Jernbanegaardens Bygninger opførte etc., saa at der vilde være større Grund til at forundre sig over, at den lovlige Næblæggelse ikke er forlangt for længe siden, end til nu at nægte den. Mindretallet foreslaaer at tiltræde dette Forslag, det eneste, der i denne Sag vedkommer Krigsministeren; men tillige, at Forslaget fremsættes i en særlig Paragraph, som Mindretallets Endringsforslags § 1 (see Endringsforslaget Nr. 16).

ad 2) Hvad Demarcationsfervituten angaaer, da har Krigsministeren kun med dens Haandhævelse at gjøre, saalænge som „Hensynet til Hovedstadens Forsvar kræver det“ — vide Bl. 13de October 1824. Men Forsvaret betinges af Fæstningen; hvor den falder bort, der falder og Servituten — Supplementet til Fæstningen — bort. Ministeren foreslaaer jo og i Virkeligheden dens Ophævelse, som Forsvarsmiddel, idet han antyder kun at beholde den for at gjøre den i Penge; men man bør ikke følge ham paa denne Vej; thi Rigsdagen bør ikke indvillige i Bortsalg af Hovedstadens Forsvarsmiddel. Ved, som steet er, at foreslaae Servituten omfat i Penge har han viddebart erklæret, at den ikke mere er nogen Betingelse for Forsvaret af den Deel af Hovedstaden, til hvis Fæstningsværker den er henlagt, og for nogen anden Deel af Forsvaret har den ingen Betydning. Som Følge heraf tør Mindretallet ikke tilraade at stemme for et Lovbud, der gaaer ud paa at fastholde en Forsvarsfervitut, hvor Forsvaret opgives, men maa derimod tilraade, at der nu gaaes

frem som i 1851—52, da et Lovforslag foreslaa om at flytte Demarcationslinien. Dette Forslag blev ophøiet til Lov, uden at der blev paalagt Grundeierne af det frigjorte Bælte nogen Friksjølssesum. Flytningen af Demarcationslinien og Opgivelsen af dens Nødvendighed maa nu vistnok agtes lige og derfor drage samme Følger efter sig. Besidderne indenfor den nuværende Demarcationslinie befinde sig under ingen anden Demarcationsfervitut end den, hvorfra en Deel frigjordes i 1852. Placaten af 13de October 1824 definerer Servitutens Betydning efter først at have betegnet Hovedstadens Forsvar som dens nødvendige Forudsætning; men denne Placat giver ikke sjernefte Antydning af, at her kan være Tale om Pengeværd eller Afsløsning. Denne Servitut lader sig ikke erstatte, saalænge den behøves, og kun den kan kræve det, som behøver den, og saalænge den behøves. Havde Krigsministeren ikke havt den Erkjendelse, at Skudsrihed for Fæstningens Skjts og Sikkerhed for, at Fienden ikke kan finde Skjul i Fæstningens Nærhed, — dette, og ikke Andet, udgjør Demarcationsfervituten — ikke behøvedes, naar der hverken findes Fæstningsværker eller Skjts, med andre Ord: at Demarcationsfervituten er til, fordi Fæstningen er til, altsaa staaer og falder med den, saa havde han ikke havt nødig nu at forlange den opretholdt ved et nyt Lovbud; men at lovgive om Fortsættelsen af en Indskrænkning, der kun har Betydning til Gunst for et Forsvar, samtidigt med, at man opgiver Forsvaret, findes uholdbart.

Krigsministeren i 1852 havde en Fornemmelse af Betydningen af samme Anstuelse i Sagen og stillede derfor et Endringsforslag, som gik ud paa at skærpe Servituten med Hensyn til de Eiendomme, der bleve tilbage indenfor den nye Demarcationslinie; men Folkethinget ikke alene forkastede hans Endringsforslag, men tilføiede en Paragraph, der forklarede Placaten af 13de October 1824 paa den Maade, som den var bleven forstaaet under Behandlingen af det da omhandlede Lovforslag. Denne Paragraph blev borttagen i Landstinget, hvis Udvalg (Blechingberg, Lütichau, Simonh) erklærede, at den ikke behøvedes, idet Bl. 13de October 1824 var tilstrækkelig. Man fastholdt,